

Universitat Pompeu Fabra. Acte de graduació 2007 (sessió de matí)

Parlament de la graduada Carmen Villalba Ruiz, llicenciada en Traducció i Interpretació

Benvolguts i benvolgudes,
Bienvenidos y bienvenidas,
Estimats companys, amics, professors, pares i altres familiars,
ho hem aconseguit. Aquí estem, després de quatre anys, per celebrar que
ja som diplomats o llicenciats.

Quan vam començar a estudiar a la Universitat Pompeu Fabra, vèiem
aquest dia com una cosa molt, molt, llunyana. La majoria tot just sortíem
de l'institut, i ens tocava prendre la nostra primera gran decisió: "Què
estudio?".

N'hi ha que sempre ho havien tingut clar; d'altres, com jo, vam acabar
escollint la carrera mentre fèiem el batxillerat, a partir d'allò que més ens
agradava; en el meu cas, els idiomes.

Fos com fos, aquell setembre del 2003 entràvem per primer cop a les aules
de les nostres facultats. Va ser el nostre primer contacte amb la vida
universitària. Amb els nervis propis de la data, s'hi barrejava també emoció,
incertesa i ganes de menjar-nos el món. Van ser moments intensos, aquells
primers dies: vam conèixer molta gent nova; nois i noies que compartien
aficions i interessos; companys i companyes que, amb el temps, es
convertirien en amics. I aquí vull aturar-me un moment, i donar les gràcies
per primer cop. Gràcies a tots els companys i companyes, a aquella gent
amb qui ens trobàvem a les aules, a la cafeteria, als passadissos; amb qui
ens enviàvem missatges delirants al mòbil, fèiem un cafè o ens passejàvem
per Barcelona. Gràcies a aquella gent que durant aquests quatre anys ha
format part de les nostres vides. Gràcies a aquells amb qui hem rigut, amb
qui ens hem estressat per les pràctiques inacabables, amb qui hem xerrat a
classe, hem compartit apunts, hem patit els exàmens cada trimestre...
Però, sobretot, gràcies perquè sense ells, sense aquests companys que
conformaven el nostre dia a dia pompeuenc, potser avui no estaríem aquí
celebrant la nostra graduació.

En segon lloc, vull donar també les gràcies als professors que, durant
quatre anys, també han format part de la rutina universitària. Amb ells hem
apès, també hem rigut i ens hem avorrit; fins i tot de vegades, per què no
dir-ho, ens hem sentit frustrats. Però també tot el contrari: en les seves
classes, alguns hem descobert què volem fer en el futur, i estem treballant
per aconseguir els nostres somnis. Així que, moltes gràcies sinceres a tots.

No voldria tampoc oblidar-me de tota aquella gent que en algun moment o
altre durant aquests quatre anys a la UPF han format part de tot plegat: a
la cafeteria, a secretaria, a la biblioteca...

La verdad es que en estos cuatro años hemos cambiado. Hemos crecido, y hemos vivido experiencias que nos han hecho madurar, tanto dentro como fuera de la Universidad. También ha habido tiempo para todo: ir a clase, estudiar, salir de fiesta, viajar, trabajar...; han sido años muy intensos, irrepetibles, inolvidables. Y han pasado muy rápido; seguramente porque, aún con los momentos de negatividad total de "No, no y no" (que los ha habido), al final lo bueno acaba teniendo mucho más peso.

No quisiera alargarme mucho más. Me queda un último agradecimiento, aunque no por ello menos importante: y es decir gracias a nuestras familias y amigos. Gracias a nuestros padres, hermanos, abuelos, cuñadas...; a esos amigos que han estado ahí siempre, y que aún hoy siguen a nuestro lado. Gracias y felicidades. Porque hoy es un día importante para nosotros, pero también lo es para ellos. Hoy no sólo nos graduamos los estudiantes de la promoción 2007, sino también una parte de todas esas personas. Porque es cierto que no estaban en las aulas, ni eran los que se presentaban a los exámenes; pero sí que son los que nos han guiado hasta el día de hoy, los que han sufrido con nosotros las ilusiones y a veces también los fracasos. Nos han escuchado quejarnos del montón de trabajo que teníamos en la Universidad; han leído nuestras prácticas, y, sobre todo, han estado ahí siempre, mostrándonos su apoyo incondicional, aunque no estuvieran de acuerdo con nuestras decisiones al cien por cien. Gracias, porque gracias a vosotros, hoy somos lo que somos.

Y ahora sí, ya acabo. Quiero decir que voy a echar de menos mis años en la UPF; de hecho, ya lo hago ahora. Lo que hemos aprendido va más allá de una mera nota o un examen; lo que hemos vivido serán recuerdos que nos acompañarán toda la vida.

Ahora nos toca tomar decisiones importantes, construir nuestro futuro; pero estoy segura de que llegaremos allá donde nos propongamos, porque hemos trabajado duro, y porque estamos preparados para ello.

Promoción del 2007: lo hemos conseguido, ho hem aconseguït.

Muchas gracias, moltes gràcies.